

Дубова ракета

Павло Глазовий

Повернувся бравий хлопець
З армії додому
Та й розказує про службу
Дідові старому.
— Не страшний ніхто нам, діду!
Маємо ракети
Ті, що ціль накрити можуть
На краю планети.
Видають нам, коли треба,
Карту, на котрій
Видно води океанські,
Тобто акваторій.
Ми наводимо ракети
В ті місця заочно,
Запускаєм і влучаєм
Ідеально точно.
Дід радіє, як дитина:
— Козацькому роду,
Як казали предки наші,
Нема переводу.
Можу, синку, розказати,
Тільки по секрету:
Колись були й запорожці
Зробили ракету.
Як за море повтікали
Турки-супостати,
Козаки їх із гармати
Не могли дістати.
То взялися за сокири,
Довго гріли чуба,
І ракету змайстрували
Із товстого дуба.
Затаскали в ту ракету
Пороху сім бочок,
Та, направивши за море,
И бухнули разочок.
Уявляєш, скільки лиха

Туркам наробили,
Якщо тільки на цім боці
Десятьох убили!